

Lenka Rožnovská
ilustrovala Magda Věrková Krncířová

Terezka
a
Šáša Šišuláč

čte|ní/
Pro
prv|ňáč
ky

čte ní
pro
prv ňáč
ky

 GRADA®

Lenka Rožnovská
ilustrovala Magda Veverková Krncířová

Terezka
a
Šárka Šišuláč

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Lenka Rožnovská

Terežka a Šáša Šišulác

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4953. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Magda Veverková Hrnčířová (www.ilustracemagdaveverkova.cz)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2012

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2012
Cover Illustration © Magda Veverková Hrnčířová

ISBN 978-80-247-4360-8

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8292-8 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8293-5 (ve formátu EPUB)

Obsah

Předmluva	7
První šepotání	9
Nedočkavý školák	13
Druhé šepotání	17
Čarodějnice Kaňatá	21
Třetí šepotání	25
Skřítek Kokokovaříček	29
Čtvrté šepotání	33
Strašáci a strašpytlové	37
Páté šepotání	41
Pohádané kopačky	45
Šesté šepotání	49
Bukvínkův dárek	53
Sedmé šepotání	57
Vzpoura aktovek	61
Osmé šepotání	65
Skřítek Zlobílek	69

Předmluva

Dobrý den, kamarádi,
jmenuji se Šáša Šišulác a patřím
školačce Terezce. Ale jestli
chcete, můžu patřit i vám. Budu si
s vámi povídat o Terezce, o škole,
pošeptám vám veselé pohádky.

Tak co, jdeme na to?

Jupí, já věděl, že budete souhlasit.

Teď stačí jen obrátit list a začít číst.

První šepotání

Malá Terezka leží ve své postýlce, ale nemůže usnout. Převaluje se tu na levou, tu na pravou stranu, chvíli leží na polštáři, chvíli pod ním. Zítra jde poprvé do školy. Má v hlavě plno otazníků: Jakou budu mít paní učitelku? Bude hodná, nebo zlá? Do které lavice se posadím? Hlavně nesmím zítra zaspát! To by byla ostuda!

Terezka si zhluboka vzdychla.

Náhle se z rohu její postele ozvalo: „Co pořád děláš, už toho nechej, já chci spát!“

Terezka se podívala za hlasem. Nikoho nevidí, jen Šášu Šišuláce, látkového šáška, co má šiřatou čepici. Ten ale nemluví. Anebo mluví?

„Ano, Terezko, jsem to já, tvůj Šáša Šišulác,“ řekl hadrový šášek, posunul si svou šiřatou čepici z čela a zívá.

„Celý den jsem si s tebou musel hrát, tak teď mě nechej spát, uááá,“ zívá Šáša podruhé.

„Když já nemůžu usnout, to bude tím polštářem, strašně mě tlačí,“ nakrčila nosík malá Terezka.

Šáša si sundal šišatou čepici a položil ji Terezce pod hlavu.

„Je to lepší?“

„Je,“ přikývla Terezka.

„Šášo, říkej mi něco, třeba pak rychleji usnu,“ zaprosila holčička a upřela na šáška své hnědé oči, které za ni dopověděly kouzelné slovíčko prosím.

Šáša Šišulác si prohrábl hustou kštici a poškrábal se na nose.

„Ty se nejspíš bojíš usnout. Máš obavy ze zítřejšího dne, vid’?“

Terezka se začervenala, kamarád Šáša uhodl, co ji trápí.

„Neboj se, ve škole se ti bude líbit.“

„Když já mám strach, že zaspím, že přijdu do školy pozdě a paní učitelka se bude zlobit.“

Šáša se pousmál:

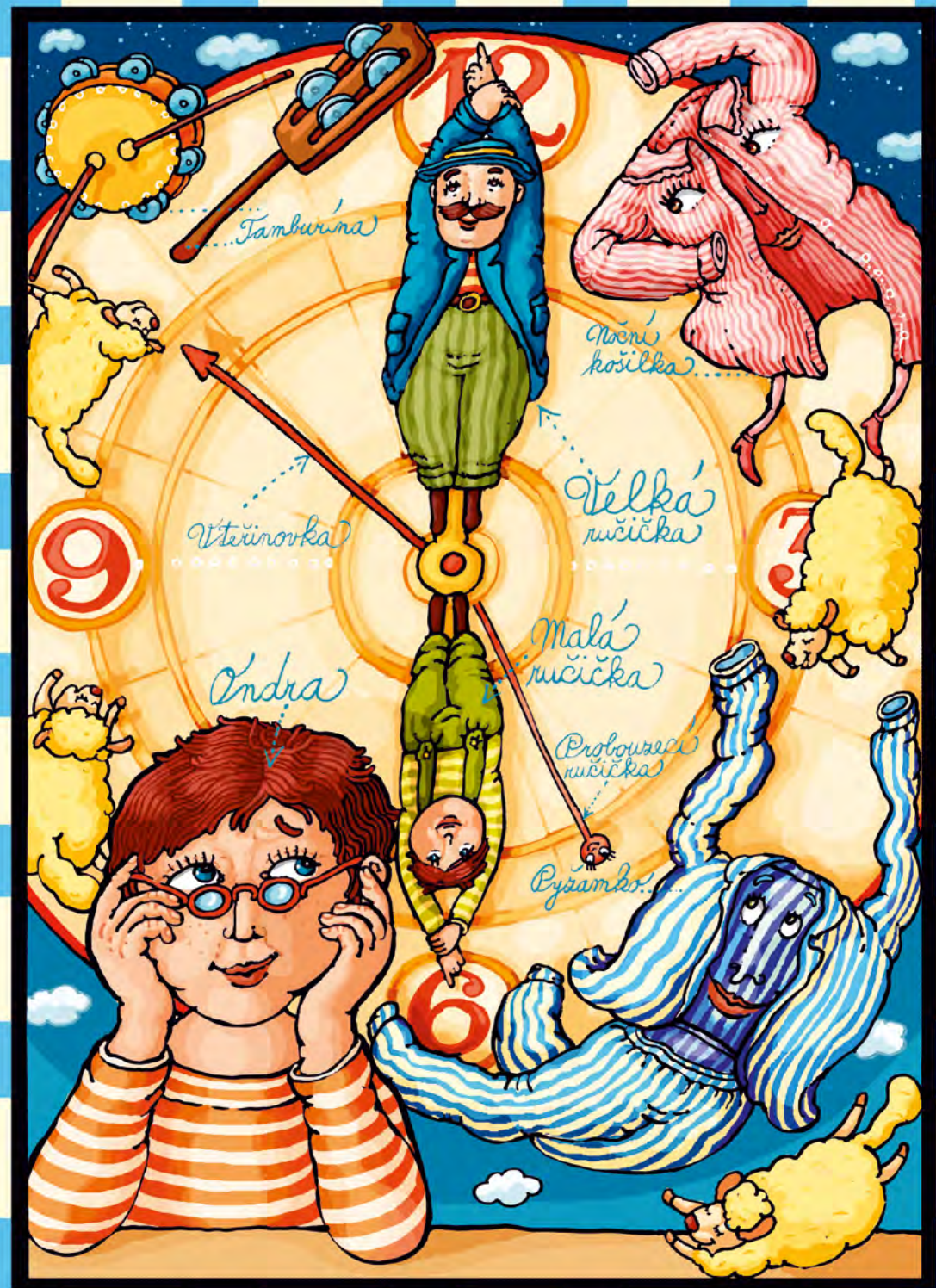
„Jako že jsem Šáša Šišulác, nezaspíš!

Hlavně už zavři oči, ať je máš do zítřka vyspalé.“

Terezka přimhouřila oči a zašeptala: „Ještě pohádku.“

„Tak dobře, budu ti vyprávět o nedočkavém Ondrovi.“

Šáša Šišulác zatočil knoflíčkem pod duhovým kanýrem a začal vyprávět pohádkový příběh.

Tamburína

Noční košilka

Vtáčinorka

Velká ručička

Andra

Malá ručička

Průhledná ručička

Čyřámko

Nedočkavý školák

Jen jednou se Ondra vyspí a bude školákem.

„Raději si natáhnu budík, abych nezaspal,“ řekl si Ondra. Natažený budík spustil písničku:

*Tiky tiky tiky taky,
na nebi jsou tmavé mraky.
Tiky tiky tiky tak,
zavři oči, jdi už spát.*

Sotva budík dozpíval svou ukolébavku, Ondra usnul. A spal, a možná by spal dál, kdyby se budík nerozdrnčel na celé kolo:

*Vstávej, vstávej, kluku líná,
ať tvá hlava neusíná,
hraje, hraje tamburína,
zažeň ovce do ovčína.*

Ondra se ulekaně posadil na posteli. Kolikpak je hodin? Že on zaspal?

„Maminko, tatínku, rychle vstávejte, musíme do školy!“ budil Ondrášek své rodiče a stahoval z nich teploučké peřiny.

„Ale Ondro, máme ještě celý oceán času,“ zamručel tatínek a přikryl se polštářem.

Maminka si stáhla noční košilku až pod kotníky a taky ještě dospávala své snové štrykování.

Ondra se na tatínka a maminku zamračil. První školní den a on bude ve škole poslední! A tak to ne!

Ondrášek se sám oblékl, nasnídal a vydal se do školy.

Ale co to? Proč před školou nikdo není?

Ondra vzal za kliku. Cvak. Cvaky. Klikla cvakla, ale dveře školy zůstaly zavřené. Že on přišel pozdě!

Školák se otočil a pelášil domů. Doběhl celý uplakaný a už už chtěl maminku a tatínka vzbudit a stěžovat si, že je škola zamčená, když tu si všiml pana budíka.

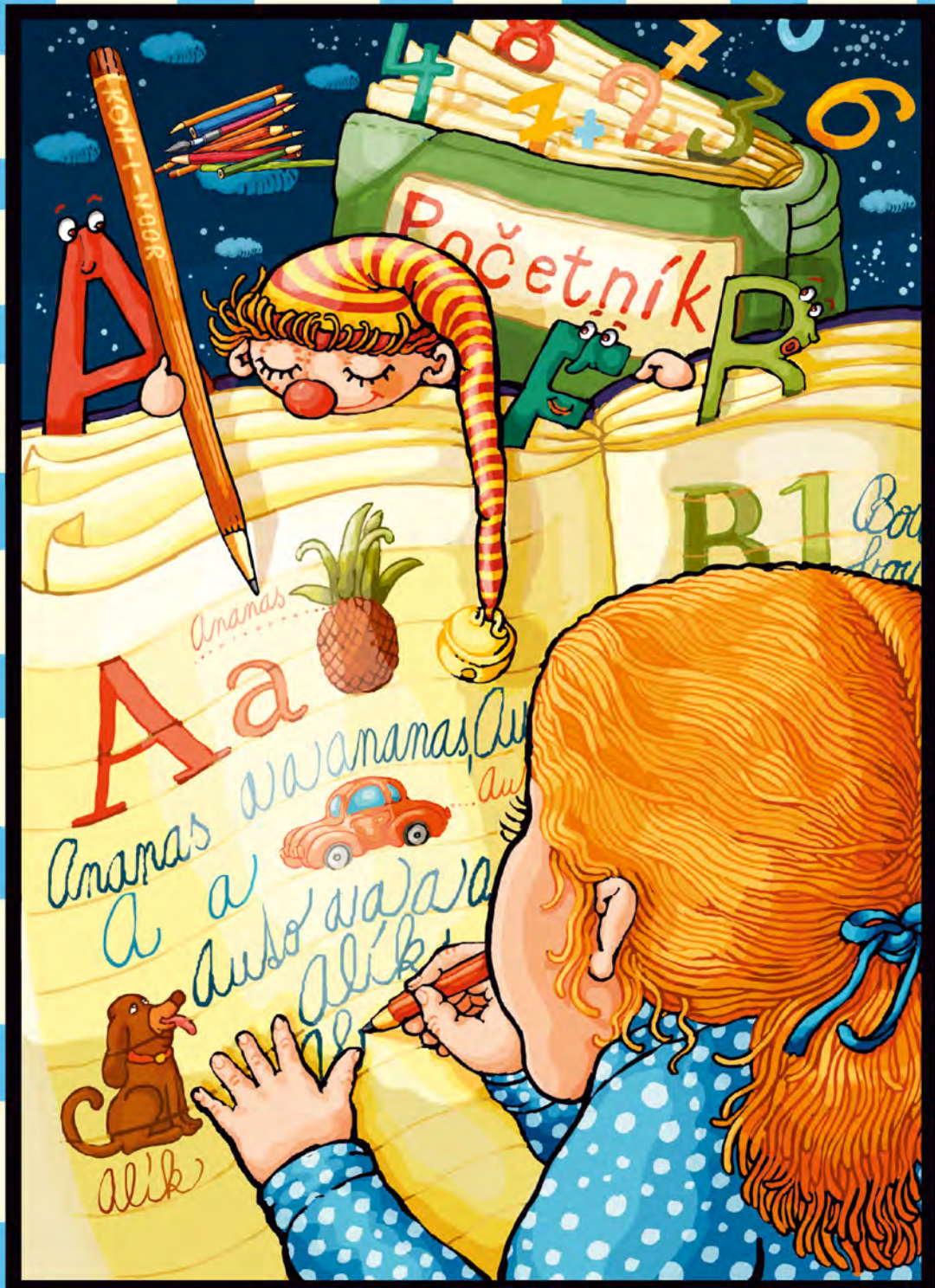
Budík se tvářil důležitě, Ondru vzbudil včas a podle jeho přání. Jeho ručičky stály v jedné lince, velká ručička lechtala dvanáctku na patách a malá šimrala šestku po hlavě. Probouzecí ručička čekala na pětce, až jí zase malá ručička dá babu.

„Jejda, to jsem to popletl, špatně jsem si nařídil budík! Škola začíná, až když je malá ručička na osmičce a velká na dvanáctce!“

Jako myška vklouzl Ondra zpět do postýlky, aby nikdo nepoznal, že se spletl hned první školní den.

Snad to pan budík na něho nevyzvoní.

Druhé šepotání

„Tak co, jak se ti líbilo ve škole?“ zeptal se Šáša malé Terezky, když se po namáhavém prvním školním dni posadila na postel.

„Moc!“ usmála se Terezka. „Ve škole je hezky. A podívej se, co mám!“

Terezka vytáhla z aktovky slabikář, počteník a písanku.

„To nám dala paní učitelka. Hned zítra se začneme učit.“

Šáša si všechno prohlédl. Prolistoval slabikář, počteník i písanku. Hlavně se mu líbil slabikář, protože v něm byly hezké barevné obrázky.

„Ty se máš, taky bych chtěl chodit do školy,“ řekl trochu smutně Šáša Šišulác.

Terezka mu spravila čepici a pohládila ho po tváři.

„Někdy tě do školy vezmu, ukážu ti paní učitelku. Je hodná. A taky pana školníka, má kocoura!“ slíbila Terezka Šášovi.

„Kocoura?“ polekal se Šáša, „toho bych se asi bál.“

„Jéje. Proč? Já se ve škole ničeho nebojím!“
kasala se Terezka, „ani čtení, ani počítání,
zkrátka ničeho.“

„Ani kocoura? Má ostré drápy!“ vyzvídal šašek.

„Ani kocoura!“ nedala se Terezka.

„A co čarodějnice Kaňaté, té se taky nebojíš?“
tajemně se zeptal Šáša Šišulác.

Terezka se zarazila, o čarodějnici Kaňaté ještě nikdy neslyšela.

„Kdo je to? Šašku, povídej mi o ní, prosím.“

„Čarodějnice Kaňatá je velmi zlá. Neradím ti
si s ní něco začínat! Malý Vítek měl co dělat,
aby se jí zbavil.“

Šašek si posunul čepici z čela, cinkl na zlatou rolničku a začal Terezce vyprávět pohádku o školní čarodějnici, která kaňkami pokaňkala sešit školáka Vítka.